

ZATURDAG, 3 SEPTEMBER.

AMSTERDAM, 2 September.

Deze Courant verschijnt te Amsterdam, Digelijk, behalve des Zondags, met abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor 6 maanden f 9.00; franco door de gehele Rijk. Brieven, Gelijken, franco te adresseren aan het Bureau dezer COURANT.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 35 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

De *Nederlander* bevestigd zich, sedert eenige dagen, om de god gemachte diets te maken dat, in de praktijk, de verdrukingswet eigenlijk niets om 't lijf zal hebben. Waar alles op zal neerkomen, zegt hij, is dat de Aartsbisschop van Utrecht te 's Hertogenbosch zal rezideeren; dat is alles. Van «April-protest (in wettelijk vorm)» is geene spraak meer; de insidieuse derde paragraaf van het eerste artikel wordt geheel over het hoofd gezien; van de noodzakelijkheid, dat eene zekere «rigting» bedwongen worde, hoort men niet meer gewagen; de behoefte aan «weerstand tegen het ultramontanisme» schijnt geheel geweken. Zoolang men die groote woorden noodig had, om de volksagitatie gaande en het orthodoxe tienstal naauw aan een gesloten te houden, werden ze dagelijks en elken dag bij herhaling gebruikt. Nu aan het grondwettig regt der kerkgenootschappen de daaraan toegedachte beleediging is aangedaan, nu effaceert men zich, nu maakt men zich klein, nu houdt men de grievende en opruijende uitdrukkingen van zoo straks terug, en laat men vooral niet merken, dat, bij de tegenwoordige gesteldheid der dingen, het eerste artikel der wet weldra aan de orthodoxie het meesterschap over het Hervormde kerkgenootschap verzeleeren zal; nu wordt de praktische betekenis der wet teruggebracht daartoe, tot dit, schijnbaar, onbetekenend punt, dat de Aartsbisschop van Utrecht niet dan te 's Hertogenbosch zal mogen rezideeren! *Fistula dulce canit.*

Toen de heer Groen, den 20 Augustus, zijne eerste redevoering hield in de Tweede Kamer, voer was hij minder inschrikkelijk. Toen was het oogenblik voor het zoet gebluit van den vogelaar ook nog niet aangebroken; toen kwam het er ook nog op aan de verdedigers van de Grondwet aan te vallen en te verwonden en weerloos te maken. Is hij er in geslaagd? Hij, evenmin als de andere bestrijders van het grondwettig regt. Geen oogenblik heeft de banier der godsdienstvrijheid moeten onderdruipen voor de verdedigers van de suprematie van den Staat over de Kerk; en hebben zij, door het regt van den sterksten, verwonnen, de kracht van het regt is onbezweken gebleven en aan hen, die haar gehandhaafd hebben, wordt de palm der zedelijke overwinning door allen toegekend.

Toen nog, den 26 Aug., werd echter onbewimpeld door den heer Groen, gedeeltelijk althans, gezegd, waar het hem om te doen was. Wel immers verzweeg hij zorgvuldig, welke kracht zijne partij door de aanneming der wet zou winnen, bijv. tegenover de Groninger school; doch niet verzweeg hij wat in zijnen boezem omgaat ten aanzien der Katholieken. Bij een paar der toen door hem vooruitgezette stellingen willen wij een oogenblik stil staan.

«Ik wensch, zoo zeide hij in de eerste plaats, dat de Tweede Kamer weerstand biede aan het ultramontanisme.» Met de hem eigene en wel bekende en naar waarde geachte tactiek, liet hij intusschen terstond daarop afslagen, dat hij, aan ongewoon te voorkomen, daar onmiddellijk aan toevoegde, dat hij, «door dit woord te gebruiken, volstrekt niet de hand reikte aan diegenen, die vrijzinnige Rooms-katholieken worden genoemd.» Een opmerkelijk staaltje van de kunst van scheiden en verdeelen! De heer Groen wil weerstand tegen de zoogenaamde ultramontanen en houdt echter niet van de zoogenaamde vrijzinnige Katholieken! Welke Katholieken wil hij dan eigenlijk niet bestrijden? welke wil hij dalden? met welke wil hij in vrede leven? Het antwoord is niet moeilijk. Eigenlijk wil hij weerstand tegen alle Katholieken!

De heer Luyben heeft dit den heer Groen, en die met hem de monsterwet als het symbool van den weerstand tegen het ultramontanisme hielden, op gevoelige wijze onder het oog gebracht.

«Ik zal hem doen opmerken, dat ieder echt Katholiek ultramontaan is, in zoo ver dat hij den Paus, die *ultra montes* verblijft, als het algemeen Opperhoofd zijner Kerk op aarde erkent en eerbiedigt en zich aan diens bevelen en uitspraken in zijne kerkleer onderwerpt. Ik kom er rond voor uit. Ik eerbiedigt den Paus; ik acht

den Paus onfeilbaar in alles, wat de kerkleer betreft; ik ben dus, verschromt hier, Mijne Heeren, ik ben dus een..... ultramontaan.

«Maar die ultramontaan bemint het dierbaar Vaderland even zoozeer als gij, Mijneheer van der Poel! Die ultramontaan is, even zoozeer als gij, gehecht aan het geëerbiedigd Hoofd van den Staat en aan het Koninklijk Stamhuis. Die ultramontaan is evenzoo onwrikbaar als gij, getrouw aan de Grondwet, waarop ons maatschappelijk gebouw rust. Die ultramontaan reikt gaarne de hand aan u, aan ieder Protestant, aan ieder belijder van eene andere godsdienst in Nederland. Ziedaar het karakter van den ultramontaan, zooals ik het begriip en mij tot regel in al mijne handelingen stel.»

De heer Luyben heeft volkomen gelijk. Alle Katholieken zijn ultramontanen, in den zin, welken dit woord hier, in ons land, alleen kan hebben. Hen te onderscheiden in ultramontanen en in wij weten niet wat, is eene ongerijmdheid, en de heer Groen, met te verklaren, dat hij weerstand wil geboden zien aan de ultramontanen, zegt zooveel als of hij gezegd had, dat aan de Katholieken weerstand geboden behoort te worden. De heer Groen heeft zijne boven aangehaalde verklaring niet terug genomen. Ergo, gekdt zijne strijdvoering de Katholieken in 't algemeen, zonder uitzondering. Dat is ook consequent aan al zijn antecedenen. Men kolonizeere de Katholieken in Noord-Brabant en Limburg, dus wilde hij in 1840 reeds, en het overige Nederland zij mij!

Maar, herneemt de heer Groen, ik bestrijd niet de ultramontanen, doch slechts de ultramontaansche rigting, dat is, die rigting, «welke tegen de onafhankelijkheid van het protestantisme is gericht.» Op het gewest af van de publikatie in den *Nederlander* uit te lokken van de stoutste historische onwaarheden en van onafzienbare fragmenten uit de redevoering des heeren Groen, bespreken wij morgen dat punt nader.

Het Domper-Stelsel.

Dengenen die eenige jaren levens tellen, ontgaat het niet, dat Nederland in betrekking tot datgene wat in de eerste jaren der herboren vrijheid als zijn hoogste roem werd verkondigd, bitter, jammerlijk op den weg der kreeften begint te geraken.

Ik bedoel, vrijheid en verlichting. Meer ruitelijk voor zijnen afkeer voor vrijheid, allen en in alles uit te komen dan de April-beweging en de daartuit voortgevloeide 25 Augustus-wet, is toch wel moeilijk.

Maar nu de verlichting? Wij erkennen reeds in sommige teekenen, wat erte verwachten is. De Tweede Kamer maakt zich los van den invloed der drukpers; — en, ja, het is zoo! in het liberale Nederland worden door de gebiedende verklaringen van invloedrijke ingezetenen, de liberale bladen overal waar mogelijk is, geweerd. «Zoo gij niet de *Amsterdamsche* neemt en het *Handelsblad* weg doet, dan kom ik, en de notaris, en de burgemeester, en de dokter, niet meer in 't landhuis, — hoezegt u?» De troquade geschiedt. De koffijhuishouder moet immers gehoorzamen!

Elders hoort men vragen: «Hebt gij couranten?» «De jongen brengt het *Handelsblad*.» «Zijn er geene andere?» «Neen, mijnheer!» «Nu, dan zullen wij lezen.» De toon des vragers geeft te kennen wat hij niet zegt: «Hebt gij geen *Amsterdamsche*?»

Van het taalkundig kongres heeft men zich, bij uitspraak (afstelling) los gemaakt. — In 1831 zeide iemand: «Kwam er maar eene zee tusschen de Belgen en ons, en (s.v.b.) verzoopen ze maar!» — Het antwoord was: «Vriendje, de Belgen zullen ons wellicht nog tegen Frankrijk beschutten.» En dit is waarachtig in 1848 gebeurd! Nu wachten ons de wetten op drukpers, onderwijs en opvoeding. Wij ook, wij verwachten. Maar wat zullen ze aanbrengen?

Broere heeft het zoo schoon gezegd: de hartstogt heerscht. De Duitscher zoude zeggen: *die Leidenschaft*, en de Franschman, *la passion*. Inderdaad, er zijn omstandigheden waarin de gemoedelijke, redelijke, humane

mensch als lijdende is onder een vreemd geweld, en niet meer doet wat hij anders zoude willen. Het is een ziekelijke toestand der, overigens, hoog begaafde ziel. Hier, in Nederland, dwingt zij, tegen beter gevoel en betere overtuiging, eenigen tot het *Domper-stelsel*. Maar, voor hoe lang zal dit zijn?

De vestiging der *Vereeniging*: Reet voor ALLEN was een feit, dat opgemerkt en besproken moest worden en dat onvermijdelijk tot het uitbrengen van zeer uiteenloopende gevoelens moest aanleiding geven. Wij laten in het midden wat een enkel orgaan der geheime genootschappen daarover tot dus verre heeft te zeggen gehad. Daar heeft men niet op te letten. 't Sprekt van zelf, dat den organen der geheime genootschappen, bij den oorlog welken zij op dit oogenblik tegen de Grondwet voeren en bij hunne zucht om die wet der wetten onder den voet te halen, — 't spreekt van zelf, dat hun eene *Vereeniging*, die zich ten doel stelt de verdediging en de handhaving der regten en vrijheden, door de Grondwet aan alle Nederlanders gewaarborgd, een doorn in het oog moet zijn. Wat echter door enkele geachte bladen tegen het feit der vestiging van eene *Vereeniging* als de genoemde in het midden werd gebracht, mag niet onbesproken blijven, daar het niet wenschelijk is dat eene in zich zelve loffelijke en zich geheel op konstitutioneel terrein bewegende instelling, onjuist beoordeeld en miskend worde.

De eenige griepe, welke wij tegen de *Vereeniging* Reet voor ALLEN hebben hooren aanvoeren, is dat zij de godsdienst met de staatkunde zou vermengen. De grief is het eerst door het *Handelsblad* geformuleerd en het verschijnsel wordt, in een geacht blad, dat te Groningen verschijnt, «een treurig verschijnsel» genoemd, «treuriger nog, omdat in ons Vaderland de protestantsche leeraars het voorbeeld daartoe gegeven hebben.»

In het midden latende de, zekere, niet billijke gelijkstelling der besproken *Vereeniging* met zulke inrigtingen, als waarop hier gedoeld wordt, en in welke de protestantsche predikanten eene zoo betreurenswaardige rol gespeeld hebben, bepalen wij ons tot het uitspreken van onze meening, dat de tegen Reet voor ALLEN ingebrachte griepe meer denkbeeldig is dan reëel. De inzage der Statuten moest reeds voldoende geweest zijn om te begriipen, dat Reet voor ALLEN ver verwijderd is van zich met godsdienstige quaestien, die verband niet van hare bevoegdheid zijn, in te laten, dat zij uitsluitend hare bemoeijingen bepalen moet tot het bearbeiten van het politiek terrein en dat zij, op dat terrein, wel verre van daarop uitsluitend ten behoeve van de Katholieken werkzaam te willen zijn, handelen wil ter verdediging en ter handhaving van de regten en vrijheden, aan alle Nederlanders door de Grondwet gewaarborgd. Het grondwettig regt van elk en een iegelijk, van welke godsdienstige gezindheid hij ook zij, zal dan ook door de *Vereeniging* ten nadrukkelijkste en met al de middelen, welke de Grondwet aan de hand geeft, ondersteund worden en van al denken, die strijd voeren ter verdediging en handhaving van het grondwettig regt, zal de *Vereeniging* zich beijveren, ten allen tijde zich een trouwe bondgenoot te toonen. Met hen toch verlanst en beoogt de *Vereeniging* niets anders, dan de handhaving en de verwezenlijking van wat regt is en van wat als aller regt door de Grondwet is gewaarborgd.

Wat, overigens de *Vereeniging*: Reet voor ALLEN als kiesvereeniging aangaat, te dien opzichte wordt met juistheid, naar 't ons toekomt, haar standpunt aangegeven in het onderstaande schrijven.

«Aan de redactie van het *Handelsblad*»

«Ik heb met leedwezen gezien, dat de oprigting van de *Vereeniging Reet voor ALLEN* niet geheel door u wordt goedgekeurd; want ik geloof niet, dat er, bij kennismaking van het wezen der *Vereeniging*, op een konstitutioneel standpunt reder gevonden zal worden, om mijn gunst over haar te oordeelen. Wat is uw verlangen, zoewel als het onze? Dat er met trouw en ijver aan het kiesregt gebruik wordt gemaakt. Nu heeft de ondervinding ons geleerd, dat minderheden, aan

kelijk in hunne uitzigten teleurgesteld, ligt ontmoedigd worden en wegblijven van de voorloopige kiesvergaderingen, zoowel als van de definitieve stemmingen. Daarom heeft men noodig geoordeeld, eene Vereeniging te vestigen, die der minderheid, welke uit Katholieken bestaat, aanleiding en aansporing zou verstrekken, om hare stem tot te brengen. Op wie? Op geloofsgenooten? Ware dit ons doel, en ware dit doel bereikbaar — dan zou er door u iets inkonstitutioneels in de Vereeniging geacht kunnen worden te liggen. Niet dat het inkonstitutioneel zou zijn te trachten, de belangen van 53,000 Amsterdammers, op eigenaardige wijze, meer speciaal te doen vertegenwoordigen, dan die het geval schijnt geweest te zijn met de heeren Baud, Stolle, Rijk, Godefroi en Bosscha; maar men zou alligt, bij zoodanig streven, de Vereeniging kunnen verdenken, van niet rechtschapenheid en bekwaamheid, maar de geloofsbetijdenis tot kenmerk van kiesbaarheid te zullen aanheffen. Neen, *Regt voor Allen* zal, overaltrouw, slechts trachten hare kernspreuk te verwezenlijken en zal met goede trouw doen wat zij vermag, om, waar, bij voorbeeld als onlangs, te kiezen valt tusschen mannen als de heeren Mrs. J. Heemskerk Bz. en W. van der Vliet, de balans ten voordeele van den hoogstverdienstelijken eerstgenoemde te doen doorslaan.

« Een lid van de Vereeniging Regt voor Allen. »

Men leest het volgende in den *Nijsselbode*, en wat wij daar lezen, bevreemdt ons niet:

« Men maakt hier de opmerking, dat de geest van het ministerie van Hall, productiefmaking der belastingen, reeds duidelijk zichtbaar is in de dezer dagen uitgegeven aanslagen voor het patentregt. Zoo zijn ons aanslagen bekend, die tegen den duidelijksten zin der wet en de bewezen waarheid, geen anderen grond dan eene willekeurige, onregtvaardige imputatie kunnen hebben; andere die hooger zijn dan de geheele jaarlijksche winst van het bedrijf bedraagt; nog andere voor bedrijven, die door den aangeslagene volstrekt niet uitgevoerd worden en die op geen schijn of schaduw van werkzaamheid berusten. »

« Dat alles zijn de weldaden van « de tegenovergestelde rigting! » Geduld maar; zij zal nog wel andere vruchten opleveren! »

Ook hier ter stede geworden ons van onderscheidene klachten over de dezer dagen uitgebrachte aanslagbiljetten. Die klachten hebben echter niet haren grond in het te hooge, maar, o wonder! in het te lage bedrag der aanslagbiljetten. Vele kiezers namelijk, beklagen zich dat zij dit jaar, zeker heel toevallig! voor een of voor twee gulden minder aangeslagen zijn dan in vorige jaren; waarvan, heel toevallig! alweer! het gevolg is, dat zij voor het volgende jaar uitvalen als kiezers. « Behoef niet gezegd te worden, dat zij, die althans voor het volgende jaar van de kiezerslijst wegvalen, alweer heel toevallig! de katholieke godsdienst beklagen. Wij schrijven, natuurlijk, dit een en ander om niets anders toe dan aan toeval! »

« Van de gelegenheid, dat wij dit punt te bespreken hebben, meenen wij gevoegelijk gebruik te kunnen maken, om de aandacht van katholieke kiezers hierop te vestigen, dat zij in tijds nazien, of hunne namen en voornamen wel nauwkeurig op de aanslagbiljetten zijn teruggegeven. Vele kiezers hebben uit ten vorigen jare niet gedaan. Het gevolg daarvan is geweest, dat zij een jaar lang van hun kiesrecht verstoken zijn geweest, zoodat hunne namen uit de kolieren der direkte belastingen verkeerdelijk overgebracht waren op de kiezerslijsten, zoodat door hen niet bemerkt werd, dan nadat die lijsten reeds definitievelijk gesloten waren. Vindt men zijnen naam onnauwkeurig geschreven op de aanslagbiljetten, dan kan dit met eene geringe moeite hersteld worden ten kantore van de ontvangers, bij welke men zich in dat geval behoort te vervoegen. »

In waarheid, de verdrukingswet is in elk opzicht een product van de verdrinking. Zij is dit ook bijzonder onder het gezigtspunt van duidelijkheid en korrektheid van redaktie. « Het is — wat God verhoede! — niet worden en werd niet gepast, dan zal men daar de plezierige gevolgen van onderwinden. Doch ook nu reeds, en niet het blote oog, kan men hare uitsluitendheid ten aanzien van redaktie en stijl naar waarde apprecieeren. De *Grondwet* heeft zich, *aan de*, in haar laatste Nummer, opzettelijk gezet, en met veel puntigheid zich van hare taak gekwet. Als proeve strekke het volgende:

« Art. 1. door de bestuurs- of hoofden der kerkgenootschappen; »
« Art. 5. Synodale vergaderingen en hoofden, die kerkgenootschappen vertegenwoordigen of besturen. »
« De vraag is, wil men de bepalingen der artikelen op het R. K. kerkgenootschap toepassen, wil zij dan de bestuurs- of de hoofden van dat genootschap? Wie vertegenwoordigt het? Het antwoord is niet twijfelachtig: — de Paus is het hoofd. Het R. K. kerkgenootschap erkent geen ander hoofd; hij alleen — volgens de kerkelijke regels en wetten, bestuurt en vertegenwoordigt het. »

« Maar de Bisschoppen dan? Zij zijn hoofden van hun bisdom: dit bestuurt zij; dit wordt in vele opzichten door hun vertegenwoordigd. Buiten hun bisdom hebben zij niet het minste regt van bestuur. »

« En de Aartsbisschop? Deze heeft in zijn bijzonder aartsbisdom dezelfde regten als de Bisschop in zijn bisdom. Dat bestuurt hij. Maar het overige heeft hij alleen eenige eerregten, boven zijne aartsaartsbisschoppen, en zit hij voor, indien zij in Synode vergaderd zijn. Wij gelooven niet, dat eenig schrijver over kanoniek regt zegt, dat hij de kerkelijke provincie vertegenwoordigt; en besturen doet hij haar zeker niet. »

« Men zal deze artikelen dan alleen op de Bisschoppen kunnen toepassen, indien men « kerkgenootschap » verklaart voor synoniem met « bisdom », waarmede waarschijnlijk de Protestantische kerkgenootschappen geen vrede zouden hebben. Anders zijn voor het R. K. kerkgenootschap deze bepalingen alleen toepasselijk op den Paus, dien men met grond betwijfelt, dat Rome zal verlaten om art. 9 en 12 der wet door Nederlandsche regtbanken op zich te doen toepassen. »

Wat levert het tegenwoordig ministerie karakterieks op? Het antwoord is vervat in de volgende regelen, aan de *Arnhemse Courant* ontleend:

« Het nieuwe ministerie zette die misleiding, die volksbegoocheling, voort. Het nam de verdeling der natie als reden van zijn aanwezig, als grond van zijn bestaan, aan. Het hield een deel van het Nederlandsche volk te zullen bevredigen, door partij te kiezen tegen het ander deel. Het bezigde, het kalude de beweging niet; het nam die openlijk aan als eene noodzakelijke voorwaarde van zijn bestaan. Het loste de bestaande ontevredenheid en spanning niet op, het bestendigde en versterkte ze in hare verkeerde rigting, door het gansche regt van kerkelijke organisatie der katholieke Nederlanders afhankelijk te verklaren van eene latere wettelijke erkenning en magtiging. Het vestigde zich, van den beginne af, als eene partij-regering; als eene partij-regering tegenovergesteld aan de religieuze en kerkelijke regten en belangen van twee vijfde gedeelte des Nederlandschen volks; als eene partij-regering, die als doel en beginsel van zijn aanwezig beschouwde, in alles te volgen eene rigting juist « tegenovergesteld » aan de rigting der regering aan welke het opvolgde. »

« Dit is de oorzaak, de aanleiding, de beoeping der zwer wet. Omdat het Thorbecke-ministerie de autonomie der kerkgenootschappen, het beginsel van niet-inmenging van het staatsgezag voorstond, omdat het aan de grondwet, vrijeheid van kerkelijk bestaan haren loop liet, daarom moest het ministerie Donker van Hall, om zijne « tegenovergestelde » rigting te doen uitkomen, de onvrijheid der kerkgenootschappen en de oppervoorzigt van het staatsgezag in een over kerkelijke inrigting en wetgeving, als een beginsel zijner staats- en regeerkunst aannemen. »

De *Noord-Nederlander*, na een artikel van den *Echo Universel* medegedeeld te hebben, wijst op het gevaar, dat het Hervormd kerkgenootschap meer dan ooit aan den kant der orthodoxen bedreigt, en betoogt daarmede de noodzakelijkheid, om zich met adressen tot de Eerste Kamer te wenden:

« Wij hebben het medegedeeld, omdat het geheel bevestigd, de gegrondheid van de waarschuwing, door ons reeds voor de behandeling der wet gegeven, en in een vorig nummer herhaald. Zal men dan in de protestantsche kerk steeds blind blijven en zich door de anti-revolutionaire partij om den tuin laten leiden? Het is meer dan tijd dat zij, die zich noemen de « meest helderzienden in den lande », hunne oogen vestigen op het wezentlijke gevaar, dat de godsdienstvrijheid in Nederland dreigt, in stede van steeds te velde te trekken tegen denkebeeldige gevaren, tegen ultramontanische rigtingen en pausselijke allocutien, schrikbeelden, waarvoor een Protestant, die werkelijk uit overtuiging Protestant is, geene de minste vrees koestert, omdat hij de ianige overtuiging bezit, dat zijn geloof op te hechte grondslagen staat, dan dat het, door de regeling van eenig ander kerkgenootschap, in welken vorm zij ook geschiede, ook maar in het minste kan worden geschokt, omdat hij, indachtig aan de les van den Heer der gemeente: « doet niet aan anderen, wat gij niet wenscht dat anderen u doen », geen anders den kenden in hunne wijze van Godsverering wenscht te bemoeijelijken. Wij durven ons dan ook vleijen, dat even als onze Katholieke landgenooten hunne stemmen blijven verheffen tegen de wet op de kerkgenootschappen, dat zoo ook duizenden weldenkende, waarlijk verdraagzame, Protestanten zich tot de Eerste Kamer der Staten-Generaal zullen wenden met het verzoek, dat zij vruchteloos hebben gedaan aan de Tweede Kamer, om n. l. deze wet niet aan te nemen; een verzoek, dat wij verwachten, dat bij eene Kamer, die door haar adres van antwoord op de troonrede heeft bewezen, zich boven den invloed der April-beweging te kunnen verheffen, en onbevreesd eenen blik op den gang van zaken te kunnen werpen, die niet zoo zeer het doel aan den invloed der anti-revolutionaire partij, — gesteund

door de leden, gekozen ten gevolge der April-beweging, — een gunstiger onthaal zal vinden. Wij vleijen ons, dat de Eerste Kamer het onheil zal afwenden dat het Vaderland dreigt, dat zij zich hare roeping waardig zal blijven toonen en geene wet aannemen, die zoowel het beginsel der vrijheid van godsdienst als dat, dat aan geene wet eene terugwerkende kracht kan worden gegeven, verkracht. »

Te Oudenbosch is geteekend het volgende adres:

« Aan de Eerste Kamer der Staten-Generaal. »

« De ondergeteekenden, ingezetenen der gemeente Oudenbosch, hebben met diep leedwezen de voordragt gezien van het wetsontwerp tot regeling van het toezigt op de onderscheidene kerkgenootschappen. De Tweede Kamer heeft met voorbijzien van onze verzoekschriften, met voorbijzien van de krachtige taal der Katholieke Volksvertegenwoordigers, met voorbijzien der waarschuwende stem van zoo vele verlichte Protestanten, eene wet aangenomen, waardoor twee vijfde deel der Nederlandsche bevolking zich eensklaps ziet berooven van de vrijheid van godsdienst, welke de Grondwet aan allen waarborgt. « Mijne Heeren! uw krachtig antwoord op de troonrede verzekert ons, dat Gij met kalmte de plaats gehad hebbende omstandigheden hebt gade geslagen, dat Gij U niet door de opwellingen van het oogenblik, of door godsdiensthaat hebt laten vervoeren. Op U rust onze hoop. Wij gelooven niet dat de leden der Eerste Kamer zich de gehoorzame dienaar van de voorstellers der wet zullen maken: de hooge plaats die Zij bekleeden, verzekert ons, dat zij de wet aan de belangen van alle Nederlanders, zonder eenig onderscheid zullen toetsen. In dit vertrouwen wenden wij ons tot U; wij verzoeken U eerbiedig maar dringend, om deze wet te verwerpen, welke de fakkel der godsdiensttwist in ons land gaat ontsteken, welke ons vaderland aan een wissel ondergang zal prijs geven. »

« Met den meesten eerbied en in de vaste hoop dat ons verzoek bij U ingang zal vinden, onderteekenen wij. »

Het adres te Gemert onderteekend, is van den volgende inhoud:

« Edelmoedige Heeren. »

« Wij Katholieken, allen ingezetenen der gemeente Gemert, provincie Noord-Brabant, voelden ons tot in het diepste onzer ziel geschokt, bij het vernemen dat het voorstel van wet tot regeling der verschillende kerkgenootschappen, door de Tweede Kamer was aangenomen. — Ja, moesten wij niet besluiten, dat de wet regstreeks is voorgesteld tot wegeijering van vrijheden, alle door de Grondwet verzekerd, en zulks wel met het oog op ons, Katholieken, terwijl evenwel de druk dezer wet ook op de overige gezindheden kan en zal neerkomen? — Is zulks niet blijkbaar door het yotum van alle Katholieken, en velen der meest verplichte protestantsche leden, die kernachtig en met grond de voorgestelde wet hebben bestreden als ongrondwettig, onregtvaardig, onstaatkundig en onnederlandsch? — Op U, Edelm. Heeren, die in antwoord op de troonrede hebt getoond onpartijdig en rechtschapen te zijn, stappen wij. — Gij zult gewis niet toetreden tot eene door alle Katholieken en een groot deel andersdenkenden verfoede verdrukingswet. — Wij smeeken U dan in den naam der vrijheid en des vredes, en ter behartiging van het welbegrepen belang des Vaderlands, uw bekrachtiging aan de voorgestelde wet te weigeren. »

« Petitionnement. »

Wij vernemen dat heden verzonden zijn adressen aan de Eerste Kamer der Staten-Generaal, gelijkluidend met dat, medegedeeld in ons Nummer 1928.

Uit Amsterdam (1) met 1048 aanstekelingen.

« Katwijk a R. »	52
« Rietmolen »	96
« Noordwijkerhout »	130
« Kampen »	89
« Smeek »	183
« Bakkum »	49
« Harderwijk »	17
« Borne »	56
« Rijnswaterwoude »	25
« Schoonhove »	44
« Pannorden »	21
« Terleijden N. Br. »	129
« Philippine »	18
« Beest »	65
« Vhere »	7
« Nienwendiep »	130
« Oudenbosch »	268
« Zevenhoven »	39
« Badegraven »	54
« Oudewater »	148
« Vleuten »	79
« Groenlo »	310
« Enschede »	132

Uit Zeddam	met 140 naamtekeningen
„ Hengelo (1)	„ 264 „
„ Hengelo (2)	„ 82 „
„ Tiel	„ 66 „

Z. M. heeft benoemd tot ridder van de orde van den Ned. Leeuw, baron Charles de Rothschild, van Frankfort; tot kantongeregter te Amersfoort, Mr. A. R. van Bel; en tot prokureur bij de arr.-regibank te Breda, Mr. C. A. van Dam.

Staat der Nederlandsche Bank op 31 Aug. jl.; Omloopende Bankbiljetten f 81,161,085; Saldo's van Rekeningen-courant f 22,126,639 81; Munt en Muntmaterieel f 97,391,862.79½.

Den 1sten dezer heeft in het hotel Rondeel, alhier eene algemeene samenkomst plaats gevonden, der kapiteins-experts van het Bureau Veritas te Parijs, vertegenwoordigende Zuid- en Noord-Holland, België, Groningen, Oost-Friesland, Hanover, Hamburg, Bremen, Lübeck, Pruisen en Denemarken. Deze vergadering werd voorgezeten door den heer Ch. Bal, directeur van den Lloyd Français te Parijs.

HAARLEM, 31 Aug. In de bijeenkomst van den gemeenteraad dezer stad van heden, is door den burgemeester ter tafel gebracht een brief van de hoofdkommissie voor de oprichting van een metalen standbeeld van Laurens Janszoon Koster aan den raad, verzoekende, dat eene commissie zal worden benoemd, met welker medewerking al datgene zal kunnen worden tot stand gebracht, hetwelk tot eene volledige uitvoering der onderneming dienstig zal wezen. Is besloten, de benoeming eener dergelijke commissie tot eene volgende zitting uit te stellen.

De voorzitter heeft medegedeeld, dat de drie regtsgeleerden, benoemd tot het onderzoek der zaak, betreffende de bank van leening, deze commissie hebben aanvaard, en dat hun ten dien einde de stukken zullen worden toegezonden.

's GRAVENHAGE, 1 September. Gisteren middag heeft Z. Exc. de baron d'André, gezant van Frankrijk bij het Nederl. Hof, ter eere van den generaal Kolin, adjudant van Z. M. den Keizer der Franschen, en de ordonnans-officier Favé, een prachtig diner gegeven.

Heden is Z. Exc. de baron von Steinberg, gezant van Z. M. den Koning van Hanover bij de hoven van Nederland en België, van Brussel in de Residentie teruggekeerd.

STATEN-GENERAAL. EERSTE KAMER.

Zitting van Donderdag 1 September.

In deze zitting heeft de voorzitter medegedeeld, dat door de afdeelingen tot rapporteurs over het ontwerp van wet tot regeling van het toezigt op de kerkgenootschappen zijn benoemd de heeren van Bysinga, Lotij, Martens van Sevenhoven en van Rijkvorsel.

Zijn ingekomen 53 adressen uit verschillende deelen des Rijks, houdende bezwaren tegen dat ontwerp, alsmede 1 adres van den kerkenraad der Hervormde Gemeente te Zwolle, ten voordeele van hetzelfde. — Verzending aan de commissie tot de verzoekschriften.

De Kamer heeft achtereenvolgens met algemeene stemmen aangenomen. De ontwerpen van wet: 1° tot aanvulling der wet van 18 December 1852 (St. bl. n° 212) betreffende de pensioenen der zee- en landmagt; 2° tot wijziging der wet van 28 Augustus 1851 (St. bl. n° 126) in zoverre betreft de bevordering der officieren van de geneeskundige dienst en die der administratie bij de zee- en landmagt; 3° tot wijziging van den staat A, behoorende bij de wet van 22 Augustus 1851 (St. bl. n° 127) betreffende de pensioenen der officieren van de geneeskundige dienst en van de administratie bij de zee- en landmagt; 4° tot goedkeuring eener dading tusschen het bestuur der domeinen en de gemeente Genemuiden; en 5° tot regeling van het fonds van koopwonen van domeinen, dienst 1852.

Slachtoffer over een der ontwerpen, had eene korte beraadslaging plaats. — De heer van Beek Vollenhoven heeft namens de afdeeling gevraagd over de splitsing der inspectie van de geneeskundige dienst bij de land- en zee- en landmagt. Hij heeft daarvoor verzoeken gedaan, dat de inspectie van de geneeskundige dienst bij de land- en zee- en landmagt zou worden opgesplitst in twee afdeelingen, een voor de land- en zee- en landmagt, en een voor de land- en zee- en landmagt.

De minister van Marine heeft daarop inlichtingen gegeven. Sedert lang bestond het voornemen, om de inspectie van de geneeskundige dienst bij de land- en zee- en landmagt te splitsen. De land- en zee- en landmagt had bovendien, dat men, ook met de beste bedoelingen, verkeerd maatregelen voor de marine nam, omdat men met de eischen der dienst en van het schip, niet bekend was of kon zijn. Sedert dat de inspectie gesplitst is, is het gebreken, dat die maatregel goed werkt, en dat er een beter leven bij het korps geneeskundigen voor de marine is ontstaan. Het is echter volstrekt zijn voornemen niet, om afzonderlijke magazijnen of eene afzonderlijke school voor de marine aan te leggen, zoodat de maatregel geene meerdere kosten zal veroorzaken. — Gelijc hierboven gemeld is, werd het ontwerp met algemeene stemmen aangenomen.

De commissie van rapporteurs brengen hare verslagen uit 1° over het ontwerp van wet tot regeling van het fonds voor Consignatie, en 2° over dat tot opheffing der in den Molukken archipel bestaande beperkende bepalingen, met opzigt tot den handel en de scheepvaart. — De beraadslagingen over de ontwerpen worden bepaald op aanstaanden maandag, des middags ten 9 ure.

(1) Eerste adres. (2) Tweede adres.

De vergadering wordt gescheiden tot morgen middag ten 2 ure.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIS, 1 Sept. De *Moniteur* behelst een schrijven van den minister van Binnenlandsche Zaken aan de prefecten, waarbij deze opmerkzaam worden gemaakt, dat ingevolge een keizerlijk besluit, de pers wel den uitslag der gevoerde processen wegens drukpers-delicten mededeelen, maar geenszins in eene beschouwing of beoordeeling daarvan treden mag; en wijl nu deze wet meer en meer, hoewel nog in geringe mate, wordt overtreden, hun alle zorg wordt aanbevolen, hiertegen te waken.

— De hooge prijzen van het brood hebben zoowel te Parijs als te Rennes eenige zamenscholingen veroorzaakt, welke echter op de toespraak der autoriteiten zijn uiteengegaan. Overigens blijven de berigten der graanmarkten gunstig luiden. Overal heeft de rijzing opgehouden en men twijfelt er niet aan, dat zich weldra eene daling zal vertoonen.

ENGELAND.

LONDEN, 1 September. Het officieel orgaan der Chineesche regering, het dagblad van Peking, behelst eene proklamatie van den Keizer, dato 30 April II.:

„De Keizer, of de goddelijke draak, zoo als hij zich noemt, verklaart daarin aan zijn volk, dat hij, vol schaamte over de door hem begane zonden, waardoor de verschrikkelijke toorn des Hemels over zijne geliefde onderdanen en kinderen moet gebracht zijn, zich van harte op de borst slaat, en zijne voorvaderen smeekt de hemelsche barmhartigheid voor hem en voor zijn rijk in te roepen. Hij belijdt verder aan het volk, dat zijne schatkist uitgeput is, daar de opstand ongehoord groote uitgaven heeft veroorzaakt; en hij verordent eene tweede inzameling in alle gewesten des rijks van vrijwillige bijdragen voor de schatkist. Hij verzekert vervolgens, dat aan de oevers der groote rivier (de Yang-tse-kiang) reeds 100,000 man troepen vereenigd zijn, en dat deze krijgsmagt weldra tweemaal zoo talrijk zijn zal; maar ook daarvoor behoeft de Keizer geldelijke bijdragen, door middel van welke de provincies, de departementen en de distrikten de vernedering zullen verwerven van het aantal kandidaten voor de letterkundige examens.

Van wege de insurgenten is op deze proklamatie, op den 6 Junij II. door eene tegenproklamatie van den volgende inhoud geantwoord:

„Yang, de Koning van het Oosten, opperkrijgsbevelhebber en eerste minister van Staat, tevens godsdienstleeraar en bevrijder des volks; en Siao de Koning van het Westen, tweede minister van Staat, alsmede opperkrijgsbevelhebber; beide dienaren der hemelsche dynastie van Taeping, die van den Hemel de echte opdracht der regering ontvangen heeft, vaardigen te samen de volgende proklamatie uit aan alle volksklassen, allen en een iegelijk uitnoodigende rustig met hunne gewone bezigheden voort te gaan. Wanneer de wil des Hemels klaarblijkelijk is, behoort het gemoed van den mensch niet tegen te streven. Daar de Hemel thans den waren soeverein heeft doen opstaan om het volk te regeren, behoort het volk zijne ziel aan den vernieuwenden invloed van den waren soeverin over te geven. Het is te bejammern dat sedert het Chineesche Rijk door de Tartaren onderst boven is gekeerd, het volk door hen gebracht is tot aanbidding van booze geesten en tot verwerping van den waren geest, alzoo tegen God zondigende; buitendien hebben de Tartaren het volk gedwongen het uiterlijk voorkomen van duivelen aan te nemen en zich zelf van de menschelijke gedaante te ontdoen; door alle welke daden zij zich de wraak van den hoogen Hemel hebben op den hals gehaald. Buitendien hebben zij ons volk verdrukt en ellende gebracht over de levende talenten. De stank van hunne geldgierige kunstenaars is tot den Hemel opgestegen; terwijl zij de letterkunde tot in het stof hebben verlaagd. De klasse der landbouwers en die der handwerklieden zijn tot gebrek gebracht, daar telken jare grooter onlusten plaats grepen; terwijl de klasse der kooplieden aan elken slagboom, gaande en komende, zware tolleren moest betalen. Zoo werden allen die tusschen de vier zeeën wonen, tot in hun binnenste gegrield; en de ingezetenen van het middenrijk zagen het aan met bliken vol verontwaardiging.

„Wij, de krijgsoversten voornoemd, de hooge opdracht van den Hemel ontvangen hebbende, en het lot van het in het stof getreden volk niet langer kunende aanzien, hebben de echte banier opgestoken met het doel om de Tartarsche horden uit te roeien, en hebben de koninklijke troepen in slagorde geschaard om den booze te overwinnen. In elk gewest waar wij doortrokken, heette het volk ons welkom zoo als het tijdige regenvlagen welkom heet; en alom waar onze standaard geplant is, gevoelden de inwoners zich als van bangen nood verlost; een blijk dat de Hemel opentlijk met ons is, en dat de menschen hun gemoed tot ons neigen. Immer, sedert

wij in de provincie Quang-si de hand aan het groote werk sloegen, hebben de voorste geleerden der tegen ons uitgerukte troepen hunne wapens omgekeerd, ten teken van onderwerping; terwijl degenen die niet alle ontzag voor de majesteit des Hemels uitgeschud hadden, op de eerste mare onzer nadering den moed om den vijand te verdedigen gansch verloren.

„Nu alzoo de nieuwe dynastie opgerezen zijnde, bevelen wij nadrukkelijk aan elke levende ziel, God te dienen met ontzag en de dienst der booze geesten geheel te verlaten, ten einde den hemelschen geest welgevallig te zijn en den zegen van omhoog denachtig te worden.

„Dat de klassen der geleerden, der landbouwers, der handwerkers en der kooplieden ijverig werkzaam blijven, elk in hare bezigheden. Van de dagteekening dezer proklamatie af blijve elk rustig in het gewest zijner geboorte, en verrigte zonder ontevredenheid zijn gewonen arbeid. Onze deugdzaame krijgslieden zullen geen vinger aan hunne haren slaan, zoodat er geen grond is voor de minste bezorgdheid. Dat de kooplieden hunne markten bezoeken zonder vrees, in afwachting eener spoedige herleving des lands. Te dien einde raadigen wij deze onze bijzondere aankondiging uit, met het doel om de goede ingezetenen gerust te stellen. Deze werde door het gansche rijk verspreid tot narigt voor allen en opdat elk eerbiedig gehoorzame. Geen verzet! Eene bijzondere proklamatie! Gegeven in het derde jaar der hemelsche dynastie van Taeding, op den eersten dag der vijfde maan.

— De *Morning-Chronicle*, de *Morning-Post* en de *Times* houden zich bij voortdoring bezig met de gebeurtenissen in China, die zij van eene gunstige zijde trachten te beschouwen, zonder evenwel den opstandelingen nog onverdeeld hun bijval te schenken. Het laatste blad beschouwt de Chinese revolutie als de grootste welke de wereld tot nog toe heeft gezien. Zij gaat over eene bevolking zoo groot als van Europa en Amerika te samen. De groote trekken welke bij alle merkwaardige veranderingen, waarvan de historie spreekt, uitkomen, vindt men hier terug. Tegenover al de verwoeste tempels en al die omvergeworpen afgoden, denkt men terug aan de eerste eeuwen der Christelijke Kerk en aan die meer nabijliggende tijdperken toen de volkeren van het Noorden in massa het Christendom omhelsden. In een enkel oogenblik stort de groote mijner in... de kerk is gedempt, de sluier is verscheurd, China staat open voor de vreemdelingen, en in een dag weest het werk voltooid dat gewoonlijk naar de wijze der nieuwere beschaving zoo langzaam voortgaat.

Het blad geeft zich vervolgens over aan allerlei schoone verwachtingen. Het ziet China dooraneden van ijverbangen, verlicht door gas, en allernieuwst voor het uitzetten van kapitalen. Men mag echter niet rekenen op de *Times*, afgaande op partijdige en onvolledige berigten, zich zelfs met zulke bespiegelingen niet vooruit loopen. De tijdingen, althans die door de missionarissen worden aangebragt, zijn niet zeer gunstig voor de veronderstelling, dat de insurgenten tot het Christendom behooren.

DUITSCHLAND.

WEENEN, 30 Aug. Het huwelijk des Keizers zal, naar men zegt, op verlangen der moeder van de bruid, eerst in het aanstaande voorjaar plaats hebben.

— Van de geestelijke instellingen, welke in het jaar 1848 opgeheven zijn, is er weder eene met zekeren lust heropgebouwd, te weten het vrouwenklooster der Orde van den Heiligen Elisabeth. Zij hebben daar hun alhier wederom betrokken en ook het klooster is door een hoog geplaatst kanunnik ingezegend. Evenzoo ontstaat weder het eene seminarium na het andere en ook de door de Jezuïeten bestuurde priesterscholen zijn allereerst in volen bloei.

— De poging der ultra-radikale partij, om in het kanton Tessin eene groote volkvergadering tot stand te brengen, wier besluiten den val der regering ten doel hadden, is geheel mislukt. Bij de vergadering te Cugand waren slechts weinige opgekomen, waarvan de kern bestond uit een 30-tal roode radikalen. Het voorstel, om de regering uit te noodigen af te treden, werd slechts door weinigen ondersteund en veroorzaakte ten slotte een tooneel van volslagen verwarring.

BERLIJN, 31 Augustus. Men verzekert dat de Sultan eenige wijzigingen heeft verlangd in de redactie der hem door de Weener Conferentie gestelde voorwaarden, onder anderen dat het uitkomen tot de bescherming en de voorrechten welke de Grieksche Kerk in Turije zullen verleend worden, een uitvloeisel zijn van den Sultan zelven en geenszins door Rusland vooraf bedongen. Men vermeldt dat er nog een tijd lang over die wijzigingen zal worden onderhandeld, waarvan het naaste gevolg zal wezen, dat de ontgraving der vorstendommen, wegens het ongunstig targetende alsdan geen plaats meer zal kunnen hebben, en tot het volgende jaar zal moeten wachten.

... ..